

Geçmişin Göçü

– Venüs · 21 Eylül 2019

GEÇMİŞİN GÖÇÜ

Birkaç kez geçmiş etkeninden sıyrılma girişiminden sonra bir bardak durulmuş su gibi bekliyordu, sadece bekliyor.

Kendisine bahsi bile elektrik yüklü kelimeydi geçmişin. Gerçekliği dayanılmaz.

Son denemesinde “her şeyden yeterince uzakta” yı sonuna kadar hak eden yeri bulup, tabiri caizse oraya ışınlanmıştı. Vardığında etrafındaki boşluğa bakıp derin bir soluk aldı içine. Fakat bir sorun vardı. Bu yalnızlığın içinde kum taneleri mi, bıraktığı ayak izleri mi, böcek sesleri mi sorun olabilirdi ki? Hiçbiri. Cevap sorusundan evvel belirmişti yine. Kafasının içindeki tüm o şeyleri de sürüklemişti kendisiyle. Tüm o sesler, nedenler-nasıllar... Nasıl da koca koca yükümler onlar nefesine, yaşamına.

Ayaklarının dibinde asker gibi dizilmiş karıncalara baktı. Saymaya sabredilmeyecek kadar çoktular tıpkı buraya geliş nedeni gibi. Her birine paylaştırabilseydi yükünü, kalanı da kargaların kanatlarına. Belki hafiflerdi, kalan izlerle baş edebilirdi bir süre. Düşüncesi bile rahatlatıcıydı.

...

Ağaçlar onayladı bu düşü. Önce sarı yapraklar dökülür, yeşiller ardından gelirdi çünkü. Ağaçlar çığlık çığlığaydı bu cümle ile.

Hudutların hayallere yenilmiş olması ne güzel bir hediye idi insanlığa!

...

Güneş gitgide turunculuğunu kaybediyordu.

Kafasındaki tüm o yükü sırtlanmış karıncalar, usul usul uzaklaşıyordu yanından. Kargaların kanatlarındakileri de gördü kafasını kaldırıp baktığında.

Ellerinin üzerinden geçip gitti rüzgâr biraz da saçlarına dokunarak...

Etraf esmerleşmeye başladığında kendisiyle baş başaydı. Biraz iz biraz gölge kalmıştı bu küçük göçten geriye. Onlarla bir süre idare edebilirdi...